

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez zmianę granic obszaru specjalnej ochrony (OSS) „Moura, Mourão e Barrancos”, polegającą na wyłączeniu obszarów ochrony dzikiego ptactwa, którego ochrona stanowiła uzasadnienie dla ustanowienia przedmiotowego OSS, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

- 1) Obszar specjalnej ochrony „Moura, Mourão e Barrancos” został utworzony przez rząd portugalski w dniu 23 września 1999 r. rozporządzeniem z mocą ustawy (Decreto-Lei) nr 384-B/99 z dnia 23 września 1999 r. Granice tego obszaru zostały ustalone w załączniku XXIV do tego rozporządzenia.
- 2) Z informacji przedstawionych przez władze portugalskie wynika, iż dokonana rozporządzeniem z mocą ustawy nr 141/2002 z dnia 20 maja zmiana granic OSS „Moura Mourão, e Barrancos” nie ma żadnej podstawy naukowej. Tymczasem z orzecznictwa Trybunału wynika, iż można dokonać wyłączenia gatunków, których ochrona uznana została wcześniej za konieczną, jedynie w oparciu o względy naukowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-193/05)

(2005/C 155/19)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Maidani i H. Støvlbæka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- (1) stwierdzenie, że utrzymując wymogi dotyczące znajomości języków, zakazu świadczenia usług domicylu i obowiązku przedstawienia każdego roku zaświadczenia z państwa pochodzenia jako warunków, aby móc prowadzić działalność gospodarczą posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w kraju pochodzenia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą

na mocy dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 2, 3 i 5;

- (2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wprowadzenie kontroli znajomości języków jako warunku rejestracji prawnika europejskiego przez samorząd adwokatów sprzeciwia się ogólnemu celowi dyrektywy, jakim jest ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych i narusza w szczególności art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, zgodnie z którym przyjmujące Państwo Członkowskie ma obowiązek dokonać rejestracji prawnika wyłącznie „po okazaniu [...] zaświadczenia o jego rejestracji we właściwych organach Państwa Członkowskiego pochodzenia”.

Zakaz świadczenia usług domicylu sprzeciwia się art. 5 ust. 1, zgodnie z którym prawnik europejski „prowadzi ten sam rodzaj działalności zawodowej, co prawnik wykonujący swoją działalność posługując się tytułem zawodowym obowiązującym w przyjmującym Państwie Członkowskim.”

W odpowiedzi na uzasadnioną opinię rząd luksemburski oświadczył, że przyjął do wiadomości argument Komisji, że wymóg przedstawienia każdego roku zaświadczenia o rejestracji we właściwych organach Państwa Członkowskiego pochodzenia stanowi nieuzasadniony ciężar administracyjny w świetle przepisów dyrektywy.

Komisja stwierdza jednak, że na tym etapie wymóg ten, który jest niezgodny z brzemieniem dyrektywy z powodów wskazanych w uzasadnionej opinii, nadal stanowi część ustawy z dnia 13 listopada 2002 r. w sprawie transpozycji dyrektywy 98/5 do prawa luksemburskiego.

⁽¹⁾ Dz. U L 77 z 14.03.1998, str. 36.

Wykreślenie sprawy C-47/04 ⁽¹⁾

(2005/C 155/20)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2005 r. prezes piątej izby Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-47/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 23.03.2004